

Sygn. akt II Ka 794/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SSO Karol Troć (spr.) SSO Grażyna Orzechowska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Sylwii Kiersnowskiej

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2019 r.

sprawy **B. C. (1)**

oskarżonego z art. 65 § 3 kks i in. oraz z art. 229 § 3 kk i art. 263 § 2 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 20 września 2018 r. sygn. akt II K 323/17

w zaskarżonej części utrzymuje wyrok w mocy; zasądza od oskarżonego B. C. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3420 złotych tytułem kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ka 794/18

UZASADNIENIE

B. C. (1) i B. U. zostali oskarżeni o to, że:

I. okresie od daty bliżej nieustalonej - najpóźniej od września 2015 r. do 22 września 2016 r. w S. i w Ł., w województwie (...), działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, nabyli, a następnie przechowywali i zbywali wyroby akcyzowe stanowiące przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63,64 i 73 kks i 86-90§ 1 kks bez polskich znaków akcyzy, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, a mianowicie papierosy różnych marek, przy czym w dniu 22 września 2016 r. przechowywali:

1. papierosy oznaczone NZ B. w ilości 990 opakowań po 20 sztuk w każdym opakowaniu,
2. papierosy oznaczone logo M. w ilości 350 opakowań po 20 sztuk w każdym opakowaniu,
3. papierosy oznaczone logo L. (...) w ilości 190 opakowań po 20 sztuk w każdym opakowaniu,

4. papierosy oznaczone logo (...) w ilości 40 opakowań po 20 sztuk w każdym opakowaniu,

5. papierosy oznaczone logo F. w ilości 20 opakowań po 20 sztuk w każdym opakowaniu,

6. papierosy oznaczone logo P. w ilości 871 opakowań po 20 sztuk w każdym opakowaniu,

7. papierosy oznaczone logo (...) w ilości 870 opakowań po 20 sztuk

w każdym opakowaniu,

8. papierosy oznaczone logo (...) w ilości 140 opakowań po 20 sztuk w każdym opakowaniu,

9. papierosy oznaczone logo Q. M. w ilości 260 opakowań po 20 sztuk w każdym opakowaniu,

zaś, jako podatnicy, nie ujawniając właściwemu organowi przedmiotu i podstawy opodatkowania, uchylili się od tego opodatkowania i spowodowali w ten sposób uszczuplenie należności publicznoprawnej małej ilości z tytułu należnego podatku akcyzowego w łącznej kwocie 62.127 złotych, podatku VAT w łącznej kwocie 16.428 złotych i cła w łącznej kwocie 3398 złotych,

tj. o czyn z art. 65 § 3 kks w z zb. z art. 91 § 4 kks w zb. z art. 54 § 1 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks;

II. okresie od daty bliżej nieustalonej - najpóźniej od września 2015 r. do 22 września 2016 r. w S. i Ł., w województwie (...), działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie stałe źródło dochodu, wprowadzali do obrotu oraz posiadali, usiłując wprowadzić do obrotu, towary oznaczone podrobionymi znakami towarowymi:

- (...) w postaci papierosów tej marki w ilości co najmniej 870 opakowań po 20 sztuk w każdym opakowaniu o wartości 11 919 zł. na szkodę (...) S.A.,

- L (...) i (...) postaci papierosów tych marek w ilości co najmniej 540 opakowań po 20 sztuk w każdym opakowaniu o wartości 986,16 zł. na szkodę (...) S.A.,

tj. o czyn z art. 305 ust. 3 Ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 305 ust. 3 Ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk.

Nadto **B. C. (1) został oskarżony** o to, że:

III. w dniu 22 września 2016 r. w S., w województwie (...) obiecał udzielić dokonującym przeszukania w miejscu jego zamieszkania funkcjonariuszom Policji P. G., J. K., T. K. i M. C. (1) korzyści majątkowej w zamian za naruszenie przepisów prawa, a mianowicie zaniechanie zatrzymania ujawnionej w toku tego przeszukania broni i amunicji i poświadczenie w związku z tym nieprawdy w protokole dokumentującym tę czynność, w ten sposób, że najpierw P. G., a potem także J. K. zaproponował za to przekazanie nieokreślonej dużej sumy pieniędzy, następnie przekazanie dla nich i pozostałych funkcjonariuszy kwoty po 10.000 złotych dla każdego z nich, po czym usiłował wręczyć J. K. posiadane przy sobie pieniądze w kwocie 53.870 złotych,

tj. o czyn z art. 229 § 3 kk,

IV. w okresie od 2000 roku, daty bliżej nieustalonej do dnia 22 września 2016 roku w S., w województwie (...), bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną i amunicję do broni palnej, a mianowicie:

- karabinek samodziślowy kaliber 5,5 mm wykonany na bazie karabinka pneumatycznego kaliber 5.5 mm, w którego lufie wykonano komorę nabojoją pod nabój sportowy boczno zapłonu kaliber 5,6 mm,

- pistolet W. (...) kaliber 9 mm produkcji niemieckiej wraz z magazynkiem,
- 99 naboju sportowych boczno zaplonu kaliber 5,6 mm typu L. (.22.L.),
- 30 pistoletowych naboju kaliber 9 mm wzor P. (9x19 mm) produkcji czeskiej,

tj. o czyn z art. 263 § 2 kk.

Wyrokiem z dnia 20 września 2018 r. pod sygn. II K 323/17 Sąd Rejonowy w Węgrowie:

I. oskarzonego B. C. (1) w ramach czynu zarzucanego w punkcie I aktu oskarzenia uznał za winnego tego, że w okresie od daty bliżej nieustalonej - najpóźniej od września 2015 r. do 22 września 2016 r. w S., w województwie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z B. U., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru nabył, a następnie przechowywał i zbywał wyroby akcyzowe bez polskich znaków akcyzy, o których wiedział, że zostały przywiezione na terytorium kraju bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, a mianowicie papierosy różnych marek, przy czym w dniu 22 września 2016 r. przechowywał:

1. papierosy oznaczone logo NZ B. w ilości 200 opakowań po 20 sztuk w każdym opakowaniu,
2. papierosy oznaczone logo M. w ilości 150 opakowań po 20 sztuk w każdym opakowaniu,
3. papierosy oznaczone logo L. w ilości 190 opakowań po 20 sztuk w każdym opakowaniu,
4. papierosy oznaczone logo (...) w ilości 40 opakowań po 20 sztuk w każdym opakowaniu,
5. papierosy oznaczone logo F. w ilości 20 opakowań po 20 sztuk w każdym opakowaniu,
6. papierosy oznaczone logo P. w ilości 1 opakowanie 20 sztuk w opakowaniu,

a nadto w tym samym okresie w Ł., w województwie (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru nabył, a następnie przechowywał wyroby akcyzowe bez polskich znaków akcyzy, o których wiedział, że zostały przywiezione na terytorium kraju bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, a mianowicie papierosy różnych marek, przy czym w dniu 22 września 2016 r. przechowywał:

1. papierosy oznaczone logo NZ B. w ilości 790 opakowań po 20 sztuk w każdym opakowaniu
2. papierosy oznaczone logo (...) w ilości 870 opakowań po 20 sztuk w każdym opakowaniu,
3. papierosy oznaczone logo P. w ilości 870 opakowań po 20 sztuk w każdym opakowaniu,
4. papierosy oznaczone logo M. w ilości 200 opakowań po 20 sztuk w każdym opakowaniu
5. papierosy oznaczone logo M. w ilości 140 opakowań po 20 sztuk w każdym opakowaniu,
6. papierosy oznaczone logo Q. M. w ilości 260 opakowań po 20 sztuk w każdym opakowaniu,

zaś jako podatnik, nie ujawniając właściwemu organowi przedmiotu i podstawy opodatkowania, uchylił się od tego opodatkowania i spowodował w ten sposób uszczuplenie należności publicznoprawnej małej wartości z tytułu należnego podatku akcyzowego w łącznej kwocie 62.127 złotych i podatku VAT w łącznej kwocie 16.428 złotych oraz z tytułu cła w łącznej kwocie 3398 złotych,

tj. czynu z art. 65 § 3 kks w z zb. z art. 91 § 4 i 1 kks w zb. z art. 54 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks i za to na podstawie art. 65 § 3 kks w z zb. z art. 91 § 4 i 1 kks w zb. z art. 54 § 2 kks w

zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks skazał go, zaś na podstawie art. 65 § 3 kks w zw. z art. 7 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks w zw. z art. 38 § 1 pkt 2 kks w zw. z art. 23 § 1 i 3 kks wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 200 złotych;

II. oskarżonego B. C. (1) uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia;

III. oskarżonego B. C. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w punkcie III aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 229 § 3 kk skazał go na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 44 § 2 kk orzekł przepadek wymienionych w wyroku banknotów w łącznej liczbie 622 sztuk, opisanych w wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr III/186/16/P pod poz. 1 – 622 na k. 71 – 81 akt sprawy, przechowywanych w Depozycie Wartościowym(...)w W.;

IV. oskarżonego B. C. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w punkcie IV aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 263 § 2 kk skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 44 § 6 kk orzekł przepadek: karabinka samodzielnego kaliber 5,5 mm wykonanego na bazie karabinka pneumatycznego kaliber 5,5 mm, pistoletu W. (...) kaliber 9 mm produkcji niemieckiej wraz z magazynkiem, 89 sztuk nabojów sportowych bocznego zapłonu kaliber 5,6 mm typu „l.” (.22 „l.”), 27 sztuk amunicji kaliber 9x19 wzór P. produkcji czeskiej opisanych w wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr (...) pod poz. 1 – 4 na k. 279 akt sprawy przechowywanych w Magazynie (...) w W.;

V. na podstawie art. 85 § 1 kk w zw. z art. 20 § 2 kks, art. 39 § 1 i 2 kks orzeczone wobec oskarżonego B. C. (1) w punktach I, III i IV jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

VI. oskarżoną B. U. w ramach czynu zarzucanego w punkcie I aktu oskarżenia uznał za winną tego, że w okresie od daty bliżej nieustalonej - najpóźniej od września 2015 r. do 22 września 2016 r. w S., w województwie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z B. C. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, nabyła, a następnie przechowywała i zbywała wyroby akcyzowe bez polskich znaków akcyzy, o których wiedziała, że zostały przywiezione na terytorium kraju bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, a mianowicie papierosy różnych marek, przy czym w dniu 22 września 2016 r. przechowywała:

1. papierosy oznaczone NZ B. w ilości 200 opakowań po 20 sztuk w każdym opakowaniu,
2. papierosy oznaczone logo M. w ilości 150 opakowań po 20 sztuk w każdym opakowaniu,
3. papierosy oznaczone logo L. (...) w ilości 190 opakowań po 20 sztuk w każdym opakowaniu,
4. papierosy oznaczone (...) w ilości 40 opakowań po 20 sztuk w każdym opakowaniu,
5. papierosy oznaczone F. w ilości 20 opakowań po 20 sztuk w każdym opakowaniu,
6. papierosy oznaczone logo P. w ilości 1 opakowania 20 sztuk w opakowaniu,

zaś, jako podatnik, nie ujawniając właściwemu organowi przedmiotu i podstawy opodatkowania, uchyliła się od tego opodatkowania i spowodowała w ten sposób uszczuplenie należności publicznoprawnej małej wartości z tytułu należnego podatku akcyzowego w łącznej kwocie 10008,00 złotych i podatku VAT w łącznej kwocie 2646 złotych oraz z tytułu cła w łącznej kwocie 547,00 złotych,

tj. czynu z art. 65 § 3 kks w z zb. z art. 91 § 4 i 1 kks w zb. z art. 54 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks i za to na podstawie art. 65 § 3 kks w z zb. z art. 91 § 4 i 1 kks w zb. z art. 54 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks skazał ją, zaś na podstawie art. 65 § 3 kks w

zw. z art. 7 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks w zw. z art. 38 § 1 pkt 2 kks w zw. z art. 23 § 1 i 3 kks wymierzył jej karę 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 70 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych;

VII. oskarżoną B. U. uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego w punkcie II aktu oskarżenia;

VIII. na podstawie art. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 20 § 2 kks w zw. z art. 41a § 1 i 2 kks wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 3 lat i oddał ją w tym czasie pod dozór kuratora;

IX. na podstawie art. 30 § 1, 2 i 6 kks w zw. z art. 29 pkt 1 i 4 kks w zw. z art. 31 § 6 kks orzekł przepadek:

- 990 opakowań papierosów oznaczonych logo NZ B.,
- 348 opakowań papierosów oznaczonych logo M.,
- 189 opakowań papierosów oznaczonych logo L.,
- 40 opakowań papierosów oznaczonych logo L. M.,
- 20 opakowań papierosów oznaczonych logo F.,
- 870 opakowań papierosów oznaczonych logo P.,
- 860 opakowań papierosów oznaczonych logo (...),
- 140 opakowań papierosów oznaczonych logo M.,
- 260 opakowań papierosów oznaczonych logo Q. M.

opisanych w wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr (...) pod poz. 5 – 15 na k. 51 – 52 akt sprawy,

- 1 opakowania papierosów oznaczonych logo P. opisanych w wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr (...) pod poz. 18 na k. 423 akt sprawy,

przechowywanych w Magazynie (...) Sądu Rejonowego w Węgrowie pod poz.(...) zarządzając ich zniszczenie;

X. na podstawie art. 63 § 1 kk w zw. z art. 20 § 2 kks na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu B. C. (1) okres zatrzymania od dnia 22 września 2016 roku godz. 13:00 do dnia 23 września 2016 roku godz. 15:40 przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równy jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

XI. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. C. (2) kwotę 723,24 złotych – w tym kwotę 135,24 złotych tytułem podatku VAT stawka 23% - tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

XII. zasądził od oskarżonych tytułem opłaty kwoty: 3.180 złotych od B. C. (1) oraz 820 złotych od B. U. oraz obciążył ich poniesionymi w sprawie wydatkami w części, to jest w kwocie: 873,22 złotych B. C. (1) oraz w kwocie 60 złotych B. U., w pozostałym zakresie wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok uprawomocnił się wobec B. U., jak również wobec B. C. (1) w części, w jakiej został on uniewinniony od zarzutu z pkt II aktu oskarżenia.

Apelację od tego wyroku złożył jedynie obrońca oskarżonego B. C. (1) zaskarżając powyższy wyrok w całości i zarzucając mu:

1. obrazę przepisów obrazę przepisów postępowania a mianowicie art. 4 kpk; art. 5 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, polegającą na:

- niewzięciu pod uwagę przy ferowaniu wyroku wszystkich ujawnionych w toku przewodu sądowego i mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie okoliczności, w tym zeznań świadków w osobach W. F., P. Z. oraz funkcjonariusza Policji P. G., którzy jednoznacznie wskazali, że to oskarżona B. U. była osobą, która dokonywała sprzedaży wyrobów akcyzowych bez polskich znaków akcyzy w postaci papierosów różnych marek, w tym okazywała je potencjalnym nabywcom oraz odbierała od nich należności za zbywane produkty, a wyjaśnienia B. C. (1) w przedmiocie nabywania przez niego papierosów na targowiskach oraz ich późniejszej odsprzedaży znajomym stanowiły próbę ochrony swojej konkubiny przed ewentualną odpowiedzialnością karną;
- oparciu poczynionych ustaleń faktycznych na dowolnie przeprowadzonej ocenie dowodów oraz wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, poprzez uznanie, iż to B. C. (1) organizował oraz nadzorował zakup i późniejszą sprzedaż osobom trzecim wyrobów akcyzowych bez polskich znaków akcyzy w postaci papierosów różnych marek, w sytuacji gdy w okresie objętym zarzutem prowadził on piekarnię w miejscowości S. i to z prowadzonej w sposób legalny działalności gospodarczej uzyskiwał dochody, co więcej prowadzenie przedmiotowej działalności de facto uniemożliwiało mu czynne uczestnictwo we wskazanym procederze wobec czego możliwym było jedynie przypisanie mu pomocnictwa albowiem to B. U. uzyskiwała na swoją rzecz środki finansowe ze sprzedaży papierosów;
- niedostatecznym uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, w tym okoliczności dla oskarżonego korzystnych oraz rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, poprzez uznanie, iż kilkakrotnie obiecywał on funkcjonariuszom Policji wykonującym czynności służbowe wręczenie korzyści majątkowej w zamian za naruszenie przepisów prawa poprzez poświadczenie nieprawdy w protokole zatrzymania, w sytuacji gdy z zeznań świadka w osobie funkcjonariusza Policji P. G. wynika, że w toku rozmowy prowadzonej z B. C. (1) w momencie dokonywania czynności przeszukania wskazany funkcjonariusz był przekonany o tym, że oskarżony żartuje, a złożona przez niego propozycja nie ma na celu faktycznego wręczenia korzyści majątkowej;
- nienależytej ocenie poszczególnych dowodów, w szczególności dowodu z wyjaśnień oskarżonego B. C. (1) i oskarżonej B. U. oraz zeznań świadków w osobach W. F. i P. Z. oraz funkcjonariuszy Policji: P. G., J. K., M. C. (1) i T. K., z których wynika, że to B. U. uzyskiwała korzyści finansowe ze sprzedaży wyrobów akcyzowych bez polskich znaków akcyzy w postaci papierosów różnych marek m.in. dokonując ich ekspozycji w obecności osób trzecich zainteresowanych ich nabyciem oraz przyjmując środki pieniężne za ich sprzedaż oraz wyjeżdżając na targowiska, co sama przyznała w toku składanych przez siebie wyjaśnień;
- uznaniu za udowodnione faktów nie mających wystarczającego oparcia w dowodach poprzez uznanie, że informowanie przez B. C. (1) funkcjonariuszy Policji o posiadanych przez siebie znacznych środkach finansowych i okazywanie im ich nosiło znamiona czynu z art. 229 § 3 kk i nie wskazaniu w sposób należyty, dlaczego Sąd nie uznał dowodów przemawiających przeciwko sprawstwu i winie oskarżonego w odniesieniu do zarzutu z pkt. 111 aktu oskarżenia, co w oczywisty sposób wpłynęło na poczynienie błędnych ustaleń faktycznych, prowadzących w efekcie do niesłusznego skazania B. C. (1) za przedmiotowy czyn, jak również do braku przyjęcia, iż jego zachowanie związane ze sprzedażą wyrobów akcyzowych bez polskich znaków akcyzy w postaci papierosów różnych marek nosiło co najwyżej znamiona pomocnictwa;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż oskarżony B. C. (1) był w przeszłości karany za przestępstwo z art. 178a § 1 kk, podczas gdy z dniem 4 kwietnia 2017 roku doszło do zatarcia tego skazania, a w dacie wydania wyroku przez Sąd Rejonowy w Węgrowie był on już osobą niekaraną;

3. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej względem B. C. (1), polegającą na wymierzeniu mu kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji gdy nawet przyjęty przez Sąd stan faktyczny oraz zgromadzony w sprawie

materiał dowodowy pozwalał na ustalenie, że to oskarżona B. U. zbywała wyroby akcyzowe bez polskich znaków akcyzy w postaci papierosów różnych marek, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, a B. C. (1) chcąc chronić swoją konkubinę przed ewentualną odpowiedzialnością karną udostępniał jej pomieszczenia do ich przechowywania, nie mogąc aktywnie uczestniczyć w przedmiotowym procederze przez wzgląd na prowadzoną przez siebie działalność gospodarczą, z której uzyskiwał regularne dochody, nadto niewzięcie pod uwagę, że posiadanie przez oskarżonego, bez wymaganego zezwolenia broni palnej oraz amunicji było przejawem jego lekkomyślności oraz zainteresowań, które wykazuje w związku z militariami oraz tematyką broni palnej, co potwierdza jego wcześniejsze członkostwo w klubie strzeleckim i braku rozeznania, choćby w odniesieniu do faktu, że broń i amunicja typu „kbks” wymaga posiadania określonego prawem zezwolenia, nadto oskarżony w toku posiadania przedmiotowej broni i amunicji nie dokonywał przy ich użyciu strzelania oraz nie okazywał ich osobom trzecim, co prowadzi do wniosku, iż zasadnym było wymierzenie mu za te czyny kar: za I czyn z a/o karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn III z a/o karę 1 roku pozbawienia wolności, za czyn IV z a/o karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a tym samym karę łączną w rozmiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego B. C. (1) od popełnienia zarzucanego mu w pkt III, przyjęcie, że czynu z pkt I dopuścił się w formie pomocnictwa i wymierzenie mu łącznej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Na rozprawie odwoławczej zmodyfikował te wnioski i wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego B. C. (1) od popełnienia zarzucanego mu w pkt III, przyjęcie, że czynu z pkt I dopuścił się w formie pomocnictwa i wymierzenie mu za ten czyn kary 3 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn IV kary 6 miesięcy pozbawienia wolności i kary łącznej 8 miesięcy pozbawienia wolności, ewentualnie wymierzenie mu za czyn z pkt I kary 3 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn III kary 1 roku pozbawienia wolności, za czyn IV kary 6 miesięcy pozbawienia wolności i kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy jako bezzasadna nie zasługiwała na uwzględnienie i nie mogła doprowadzić do postulowanych w jej treści skutków.

Konfrontując zarzuty apelacyjne o obrazie przepisów procesowych art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk, stanowczo stwierdzić należy, iż żaden z nich nie znalazł potwierdzenia w kontestowanym rozstrzygnięciu. Sąd II instancji w pełni podzielił analizę i ocenę dowodów dokonaną przez Sąd merytoryczny, który dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o wszystkie przeprowadzone w sprawie dowody, ocenione swobodnie, a przy tym zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, w sposób pozbawiony luk logicznych, niejasności i sprzeczności. Nie ulega przy tym wątpliwości, że Sąd Rejonowy rozważył dowody w ich całości i w ich wzajemnym powiązaniu ze sobą oraz dokonał trafnego i słusznego wyboru, szczegółowo i przekonująco wskazując, które z nich zasługują na obdarzenie ich przymiotem wiarygodności, a którym należy tego przymiotu odmówić i z jakich przyczyn. Zachował przy tym nakazany ustawą obiektywizm w stosunku do stron procesowych. W niniejszej sprawie nie zaistniały także wątpliwości, których nie dało się usunąć w drodze postępowania dowodowego, a tylko takie, zgodnie z wytycznymi płynącymi z art. 5 § 2 kpk, winny być rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego. Sąd Rejonowy dokonał także prawidłowej subsumpcji kwalifikacji prawnej czynów oskarżonego.

Sąd Okręgowy w pełni podzielił stanowisko Sądu I instancji w zakresie oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonych i zeznań przesłuchanych świadków. Sąd precyzyjnie i szczegółowo, we wzajemnym powiązaniu, wykazał, w jakiej części i które dowody obdarzył wiarą, a którym tego przymiotu odmówił. Żaden dowód nie sugerował choćby, by wyjaśnienia oskarżonego B. C. miały świadomie nieprawdziwie usiłować zmierzać do umniejszenia odpowiedzialności konkubiny oraz do wykazania, że cała działalność związana z papierosami była jej domeną. Sąd Rejonowy logicznie przyjął, że B. U. mogła nie mieć dostępu do pomieszczeń piekarni, gdzie były przechowywane papierosy bez akcyzy i od tego zarzutu ją uniewinnił. Na prawdziwość wyjaśnień oskarżonego, w których przyznawał się do zarzutu z pkt I wskazywały też podkreślane przez Sąd I instancji zeznania świadków – nabywców papierosów, w szczególności

zeczna J. P., która wskazywała nie tylko na osobistą aktywność oskarżonego przy sprzedaży papierosów okolicznej młodzieży, ale na swoisty utrwalony podział godzinowy, kiedy to w godzinach przedpołudniowych sprzedawał je B. C. (1), a po południu B. U.. Nie może więc być uznany za słuszny pierwszy zarzut, dotyczący niewzięcia pod uwagę zeznań świadków, że to B. U. sprzedawała im papierosy. Zarzut ten wydaje się zakładać, że całość działalności, objętej zarzutem z pkt I aktu oskarżenia, zamyka się w wydarzeniach z dnia 22 września 2016 r., nie dostrzegając, że zarzut ten obejmuje okres około roku. Z tych też względów niezasadnym okazał się również zarzut drugi – fakt, że oskarżony prowadził piekarnię, uniemożliwiał mu prowadzenie sprzedaży papierosów przez cały dzień; rzeczywiście mógł to robić jedynie przez pierwszą jego część, po czym funkcję sprzedawcy przejmowała konkubina. Nie może być uznane za logiczne twierdzenie tego zarzutu apelacji, że fakt prowadzenia działalności gospodarczej uniemożliwiał oskarżonemu czasowo popełnianie przestępstwa, jak również twierdzenie, że nie popełniał go, bo już uzyskiwał z tejże działalności gospodarczej legalne dochody. Wbrew tej tezie apelacji, przestępstwa często popełniają osoby, mające legalną pracę i często niemałe dochody, bo bynajmniej nie stanowi to gwarancji prowadzenia życia zgodnego z prawem. Ani praca zwykle nie wypełnia przestępcom całości czasu w ciągu doby, ani też legalne dochody często nie okazują się wystarczające względem potrzeb.

Za nieuzasadniony należało uznać również zarzut nieuwzględnienia okoliczności dla oskarżonego korzystnych i rozstrzygnięcia na niekorzyść oskarżonego rzekomych wątpliwości, których Sąd I instancji nie był w stanie usunąć – w zakresie ustaleń co do kilkukrotnych obietnic udzielenia policjantom korzyści majątkowej. Zdaniem skarżącego wątpliwości te miałyby wynikać z faktu, że jeden z nich - P. G. - słysząc propozycję oskarżonego uznał ją za żart. Sąd I instancji wskazał, że świadek ten jako pierwszy usłyszał propozycję oskarżonego, po czym oskarżony ponawiał ją i to nawet nader natarczywie, w obecności tego, a potem również pozostałych funkcjonariuszy, którzy już za żartobliwą jej zupełnie nie uznali, zwłaszcza gdy oskarżony wyjmował i usiłował wcisnąć im paczki banknotów. Skarżący nie sprecyzował, w jaki sposób owa pierwsza reakcja funkcjonariusza miałyby wpłynąć na ocenę całokształtu zachowania oskarżonego ani jakie nie dające się usunąć wątpliwości miałyby z tej reakcji wynikać. Sąd meriti wykazał, że zachowanie oskarżonego bez żadnych wątpliwości zmierzało do nakłonienia funkcjonariuszy Policji do naruszenia prawa, wskazując na logiczne przesłanki, jakie do takiej kategorycznej konstatacji go doprowadziły i rozważania te w ocenie Sądu odwoławczego w pełni zasługiwały na akceptację.

Przy kolejnym zarzucie, dotyczącym uznania za udowodniony mimo braku dostatecznego uzasadnienia w dowodach faktu złożenia policjantom propozycji korupcyjnej, skarżący popadł w wewnętrzną sprzeczność, skoro we wcześniejszym zarzucie złożenia tej propozycji nie negował, a jedynie przedstawiał ją jako żart. Tym niemniej zarzut ten należało uznać faktycznie nie za zarzut natury procesowej, dotyczący obrazy przepisów postępowania, ale zarzut błędnego ustalenia faktów na podstawie niewłaściwej oceny dowodów. Przy stawianiu ostatniego z zarzutów z pkt 1 skarżący nie wskazał bowiem dowodów (poza twierdzeniami oskarżonego), które miałyby rzekomo przemawiać przeciwko jego sprawstwu i winie.

Biorąc pod uwagę formę sprzedaży, zaprezentowaną przez świadków, w tym policjantów, nie sposób sprzedaży tej uznać za okazjonalną, dla znajomych. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu precyzyjnie wskazał, dlaczego działanie oskarżonych uznał za dokonane wspólnie i w porozumieniu i argumentacja apelacji, oparta na nieznajdujących w dowodach twierdzeniach, rozumowania tego w ocenie Sądu odwoławczego nie obala. Tym samym za niezasadne należało też uznać zarzuty związane z ustaleniem, że tylko B. U. osiągała ze sprzedaży tychże papierosów korzyści majątkowe.

Zdaniem Sądu Okręgowego, bezzasadne było podnoszenie przez skarżącego jednoczesnej obrazy art. 5 kpk i art. 7 kpk. Zarzuty te mają charakter rozłączny i wzajemnie się wykluczają. Zarzut obrazy art. 5 § 2 kpk nie może być podnoszony jednocześnie z zarzutem naruszenia art. 7 kpk, gdyż dotyczy wtórnej do ustaleń faktycznych płaszczyzny procedowania. W orzecznictwie problematyka wzajemnych relacji art. 7 kpk i art. 5 § 2 kpk była wielokrotnie rozważana. Wskazuje się nawet, iż apelacja skonstruowana w ten sposób, podnosząca równocześnie w/w zarzuty, pozostaje w sprzeczności z zasadami racjonalnego rozumowania (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 06 października 2015 r., sygn. II AKa 127/15, LEX nr 1927523). Po dokonaniu prawidłowej oceny dowodów nie pozostały w sprawie żadne wątpliwości, w szczególności co do sprawstwa oskarżonego, które należałoby rozstrzygnąć

po myśli art. 5 § 2 kpk, wobec czego Sąd Rejonowy nie musiał to tenże przepis sięgać i w konsekwencji nie mógł dokonać jego obrazu.

Powiązanie przez skarżącego obrazu treści przepisu art. 410 kpk z naruszeniem art. 7 kpk również oceniono jako pozbawione merytorycznych podstaw. Oczywistym pozostaje, iż konstruowanie prawdziwych ustaleń faktycznych musi opierać się na dowodach wiarygodnych, a dowody niewiarygodne temu celowi nie służą. Pominięcie określonych dowodów uznanych za niewiarygodne przez Sąd meriti przy konstruowaniu ustaleń faktycznych jest rezultatem dokonanej oceny dowodów i wyboru jednej ze sprzecznych wersji zdarzenia, w sytuacji, w której wersje te absolutnie się wykluczają. Nie oznacza to jednak, że nie dokonano oceny określonych dowodów w ogóle, a tym samym nie świadczy o naruszeniu art. 410 kpk (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 września 2017 r., sygn. II AKa 285/17, Legalis Numer 1714231).

Chybionym był również zarzut obrazu art. 4 kpk. Naruszenie treści tego przepisu jako zawierającego jedynie ogólną dyrektywę, nie może w ogóle stanowić samodzielnej podstawy odwoławczej. Aby zarzut z zakresu naruszenia art. 4 kpk mógł być uznany za zasadny, niezbędne jest wykazanie naruszenia przepisu procesowego o bardziej szczegółowym charakterze, zawierającego konkretny nakaz lub zakaz, który został zignorowany, opacznie zrozumiany lub nie doszło do jego zastosowania. W przedmiotowej sprawie skarżący nie podołał w/w obowiązкови.

Na podstawie prawidłowo dokonanej oceny dowodów Sąd Rejonowy, słusznie nie stwierdzając istnienia jakichkolwiek wątpliwości, dokonał w pełni prawidłowych ustaleń faktycznych – tak co do czynności wykonawczych oskarżonego, jak i co do strony podmiotowej przypisanych mu czynów. Prawidłowo bowiem, o czym była już mowa, Sąd meriti stwierdził, że oskarżony aktywnie współdziałał z B. U. w nabywaniu, przechowywaniu oraz zbywaniu pochodzących z przestępstw (lub wykroczeń) karnoskarbowych papierosów bez akcyzy, przy czym jego rola w tym procederze była nie tyle pomocnicza, co zdecydowanie wiodąca. Prawidłowo Sąd ustalił również zamiar oskarżonego przy próbie wręczenia policjantom łapówki. Nie tylko P. G. wskazywał na pierwszy odbiór słów oskarżonego, bo i J. K. na rozprawie głównej podawał, że pierwszej propozycji oskarżonego nie traktowali poważnie. Zauważyć jednak należy, że świadkowie wskazali zbieżnie i na to, że oskarżony nie poprzestał na tej nieostrej sugestii, ale propozycję ponawiał wręcz natarczywie, nie tylko wyjmując z kieszeni pliki banknotów, ale i dokonując ich podziału pomiędzy liczbę funkcjonariuszy i zachęcając ich wprost do przyjęcia pieniędzy mówiąc, by je wzięli. O ile więc przy jednej wypowiedzi można byłoby na tle zeznań świadków mówić o wątpliwościach, żarciu czy nieporozumieniu, o tyle przy ich wielości słusznie Sąd I instancji stwierdził, że nie może być o nich mowy, a oskarżony w pełni świadomie, umyślnie i w określonym celu obiecał funkcjonariuszom udzielenie korzyści majątkowej za naruszenie przepisów w związku z podejmowanymi z jego udziałem czynnościami procesowymi. Podobnie niezasadny był rozwinięty w uzasadnieniu apelacji zarzut błędnego ustalenia formy winy przy czynie, polegającym na posiadaniu bez zezwolenia broni i amunicji. Zarzut ten razi zresztą nielogicznością, skoro wcześniejsze członkostwo w klubie strzeleckim i szersze zainteresowanie militariami i bronią palną miałyby wykazywać, że oskarżony działał nieumyślnie, bowiem nie miał świadomości, że na posiadanie tego typu broni oraz amunicji potrzebne jest zezwolenie. Tego typu zainteresowania i doświadczenie stanowi wręcz dowód na to, że oskarżony pełną tego świadomość musiał posiadać. Dla oceny wypełnienia znamion występku z art. 263 § 2 kk nie ma przy tym najmniejszego znaczenia, czy sprawca posiadanej broni czy amunicji kiedykolwiek jej używał bądź ją komuś udostępniał ani jakie miała ona dla niego znaczenie. Słusznie Sąd I instancji uwypuklił fakt, że to właśnie w celu uniknięcia ujawnienia w protokole przeszukania pomieszczeń owej broni i amunicji oskarżony gotów był przekazać funkcjonariuszom niebagatelną kwotę, co wskazywało na to, że miał pełną świadomość nielegalności ich posiadania.

Tak jak nie budzi w ocenie Sądu Odwoławczego wątpliwości wina oskarżonego co do przypisanych mu w wyroku czynów, tak również z pełną akceptacją spotkało się orzeczenie w zakresie wymierzonych mu kar (w tym kary łącznej) i środków karnych. Wprawdzie za w pełni uzasadniony należało uznać zarzut 2 apelacji obrońcy, dotyczący nieprawidłowości ustalenia, że B. C. (1) był uprzednio karany, choć z analizy treści zapisów w karcie karnej i przepisów kodeksu karnego o zatarciu skazania wynika, że oskarżonego należy uznać za osobę niekaraną, jednakże powyższy błąd Sądu I instancji w ocenie Sądu Okręgowego w Siedlcach nie wpłynął na treść wyroku (w szczególności nie spowodował rażącej surowości wymierzonej mu kary). Wymierzając obojgu oskarżonym kary Sąd Rejonowy na pierwszy plan

wysuwał bowiem inne okoliczności, jak obligatoryjne nadzwyczajne obostrzenie kary za czyn z pkt I, wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów oraz winy oskarżonych. Przy oskarżonej B. U. jej niekaralność uwzględnił jako dalszą okoliczność łagodzącą, a przy oskarżonym B. C. (1) – jako okoliczność obciążającą, ale w dalszej kolejności (p. 9 strona uzasadnienia wyroku – k. 526 akt sprawy), nie nadając jej przy tym szczególnie istotnego znaczenia, zwłaszcza zważywszy na odmienny charakter czynów, wynikających z nieaktualnych danych o karalności. Zróżnicowanie kar za czyn z pkt I względem obojga oskarżonych i bez tego było uzasadnione ich różną rolą – wiodącą w przypadku B. C. (1) oraz tym, że oskarżonej przypisano przechowywanie „zaledwie” 600 opakowań papierosów, zaś oskarżonemu ponad sześciokrotnie więcej. Z uwagi na znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów oraz wysoki stopień jego winy, wymierzonych mu kar jednostkowych oraz kary łącznej pozbawienia wolności nie można uznać za nadmierne, szczególnie surowe, także dla osoby formalnie wcześniej nie karanej za przestępstwa; stąd też stwierdzona nieprawidłowość nie mogła skutkować ani postulowanym w apelacji uniewinnieniem oskarżonego, ani złagodzeniem wymierzonych mu kar.

Poza wskazaną kwestią, rozważania Sądu Rejonowego w Węgrowie w zakresie wymiaru kar również zasługują w ocenie sądu odwoławczego na pełną aprobatę, bowiem ich wymiar czyni zdaniem Sądu odwoławczego zadość wymogom, płynącym z przepisu art. 53 kk i nast., jako że, jak już wskazano, odpowiada stopniowi winy oraz społecznej szkodliwości czynów oskarżonego, uwzględnia jego właściwości i warunki osobiste, rodzaj spowodowanych skutków, a także uwzględnia cele kary w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej.

Mając na uwadze powyższe i na mocy art. 437 § 1 kpk oraz art. 636 § 1 kpk i 624 § 1 kpk Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.